

Bejaarden

Vluchtoord had zijn eigen inrichting voor oude mannen en vrouwen, zijn eigen bejaardenhuis. Hoe dat kwam? Wel een oude Mechelaar klaagde zijn nood, dat de oudjes in het Vluchtoord op gelijken voet behandeld werden, als de jonge mannen en vrouwen, als gewone vluchtelingen. Dat was onbillijk, dat zal iedereen grif toegeven. En daarom begon onze pruttelaar te pruttelen en hij bleef pruttelen en ten slotte drongen zijn klaagtonen door tot de oren van de hoge heren. En zij staken de hoofden bijeen en overlegden en wikten en wogen, totdat de balans doorsloeg ten voordele van onzen ouden mopperaar. En er werd een barak ingericht voor oude mannen en vrouwen, die niet alleen meer comfortabel, gezelliger, huiselijker zou zijn dan de andere barakken, maar bovendien de deuren alléén zou openen voor hen, die vielen onder de categorie "bejaard".

In de regel moest men 60 jaar zijn om aangenomen te worden, hier en daar echter liep er een jongere tussen, die wegens ziekte of om andere redenen toch bij de bevoorrechten werd opgenomen. De voordelen waren, zoals reeds gezegd, vooral de betere inrichting. Hier allemaal kamertjes voor ten hoogste 5 personen of 3 huwelijken, hier een gezamenlijke eetplaats, een voor mannen, een voor vrouwen, maar in tegenstelling met elders, onder hetzelfde dak; bovendien boven het gewone eten 's avonds pap en de was werd gratis gedaan. En dan natuurlijk gezelliger! Oude mensen kunnen met dat jonge goedje niet meer zo gemakkelijk overweg, zij praten en keuvelen liever onder elkaar over de dagen van weleer. En het gevolg van die gezelligheid en die babbelen bleef niet uit, want twee zeventigers en twee zestigers waagden hun geluk nog in het huwelijksbootje.

Foto Sandtmann.

28. „Rikske”,
de populairste oude man van het Vluchtoord Uden.